

Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78 poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. W okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1927 r. pobierany będzie na cele równowagi budżetowej nadzwyczajny dodatek, określony w art. 5 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. № 63 poz. 376) w wysokości 10⁰/₀ do uiszczanych w tym okresie podatków bezpośrednich, podatków pośrednich, opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn, jako też do wpłacanych, względnie przymusowo ściąganych zaległości wyżej wymienionych danin.

Art. 2. Powyższy dodatek nie będzie pobierany do podatku dochodowego od uposażeń służbowych (dział II ustawy o państwowym podatku dochodowym Dz. U. R. P. z 1925 roku № 58 poz. 411), podatku od lokali i placów niezabudowanych, podatku majątkowego, daniny lasowej, opłaty stemplowej od emisji akcji, opłat celnych jak również do dodatków samorządowych.

Art. 3. Należności skarbowe, określone w art. 1 niniejszego rozporządzenia, które w dniu 31 grudnia 1927 r. będą stanowiły zaległość, z wyjątkiem należności wymienionych w art. 2, pobrane zostaną w okresie po 31 grudnia 1927 r. łącznie z 10⁰/₀-m nadzwyczajnym dodatkiem.

Art. 4. Obliczanie i pobór 10⁰/₀-go nadzwyczajnego dodatku należy do obowiązku tych organów skarbowych, względnie samorządowych, które są powołane do wymiaru i poboru odnośnych danin publicznych.

Art. 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1927 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister i Kierownik Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Maysztowicz*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

698.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 26 listopada 1926 r.

o wynagrodzeniu Prezesów i członków Trybunału Kompetencyjnego.

Na mocy art. 7 ustawy z dnia 25 listopada 1925 r. o Trybunale Kompetencyjnym (Dz. U. R. P. № 126, poz. 897) zarządza się co następuje:

§ 1. Prezesi Trybunału Kompetencyjnego pobierają przez czas swego kadencyjnego urzędowania dodatek do swej płacy sędziowskiej w wysokości 465 punktów miesięcznie.

§ 2. Prezesi i członkowie Trybunału Kompetencyjnego otrzymują wynagrodzenie za obecność tak na rozprawach, jak na posiedzeniach niejawnych Trybunału w wysokości 60 punktów za każde posiedzenie.

§ 3. Kwoty wynagrodzenia przewidzianego w §§ 1 i 2 otrzymuje się przez pomnożenie ilości punktów przez mnożną służącą za podstawę do obliczania uposażenia funkcjonariuszów państwowych.

§ 4. Zamiejscowi członkowie Trybunału Kompetencyjnego otrzymują ponadto zwrot kosztów podróży i kosztów pobytu w miejscu siedziby Trybunału, według zasad, ustalonych dla obliczania należności za podróże służbowe sędziów grupy uposażenia D.

§ 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Prezesowi Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Piłsudski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

699.

Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów

z dnia 6 grudnia 1926 r.

o sposobie powoływania sekretarza Trybunału Kompetencyjnego.

Na zasadzie art. 24 i 31 ustawy z dnia 25 listopada 1925 r. o Trybunale Kompetencyjnym (Dz. U. R. P. № 126, poz. 897) zarządzam co następuje:

§ 1. Funkcje sekretarza Trybunału Kompetencyjnego pełnić będzie jeden z urzędników sekretariatu Sądu Najwyższego względnie Najwyższego Trybunału Administracyjnego, powoływany na to stanowisko przez urzędującego Prezesa Trybunału Kompetencyjnego za zgodą Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego względnie Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Sekretarz Trybunału Kompetencyjnego podlega nadzorowi służbowemu urzędującego Prezesa Trybunału Kompetencyjnego i może być przez niego zwolniony ze swego stanowiska każdego czasu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Piłsudski*

700.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 6 listopada 1926 r.

o przyznawaniu nagród za przyczynianie się do wykrycia przestępstw podlegających ustawie karnej skarbowej.

Na podstawie art. 240 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. № 105, poz. 609) zarządza się co następuje:

§ 1. Według zasad niniejszego rozporządzenia przyznaje się pieniężne nagrody za przyczynianie się do wykrycia przestępstw skarbowych, podlegających wymienionej ustawie (przestępstwa celne, akcyzowe, monopolowe).

§ 2. Nagrody te przyznaje się za przyczynianie się do wykrycia przestępstw, polegających albo na uszczupleniu dochodu skarbowego, albo też na naruszeniu zakazu przywozu, wywozu lub przewozu towarów; przy przestępstwach pierwszego rodzaju obojętnym jest, czy one powodują ubytek dochodu bezpośrednio (np. zatajenie przedmiotu przed dodatkowym opodatkowaniem, lub przedmiotu monopolowego przed podwyżką cen), czy też tylko pośrednio (np. nieupoważniona uprawa tytoniu).

§ 3. Jeśli przestępstwo nie powoduje ani uszczuplenia dochodu skarbowego, ani też naruszenia zakazu przywozu, wywozu lub przewozu a tylko polega na naruszeniu innego jakiegoś przepisu, przyznaje się wyjątkowo nagrodę za przyczynienie się do wykrycia co najmniej trzech wypadków takich przestępstw, jeśli te przestępstwa przedstawiają się z innych powodów jako szczególnie karygodne (np. potajemny wyszynk wódki).

§ 4. Do nagrody dopuszcza się tak osoby, które współdziałały fizycznie w ujęciu przestępcy lub przedmiotu przestępstwa, jak również osoby, które w inny sposób przyczyniły się do wykrycia przestępstwa.

W szczególności udziela się nagród również osobom, które doniosły władzy o przestępstwie, udzielając jej takich wskazówek, że wykrycie przestępstwa ich doniesieniu przypisać należy.

§ 5. Od otrzymania nagrody wyklucza się osoby, które przestępcę do popełnienia przestępstwa namówiły, albo zapewniły mu pomoc lub bierne zachowanie się przy popełnieniu przestępstwa, lub też w inny sposób w popełnieniu przestępstwa uczestniczyły.

§ 6. Nagrody za doniesienie przyznaje się pod warunkiem, że donoszący ujawnił władzy swoją osobę (nazwisko) przed wykryciem przestępstwa; doniesienia bezimienne (anonimowe) nie uzasadniają przyznania nagrody zgłaszającemu się następnie donosicielowi.

§ 7. Przyznanie nagrody następuje niezależnie od zasądzenia przestępcy i wogóle przed rozstrzygnięciem sprawy.

Jeśli jednak zachodzi zbyt małe prawdopodobieństwo zasądzenia przestępcy, albo też brak narazie dostatecznych podstaw do ocenienia rozmiaru popełnionego przestępstwa lub zasługi osoby, roszczonej sobie pretensję do nagrody, natenczas odracza się przyznanie nagrody aż do ukończenia śledztwa, albo nawet aż do prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy. Wyjątkowo można w wypadkach takich przyznać tymczasową nagrodę, a po ukończeniu śledztwa względnie rozstrzygnięciu sprawy nagrodę tę podwyższyć.

§ 8. O ile zachodzą powyższe ogólne warunki, uwzględnia się przy oznaczaniu wysokości nagrody przede wszystkim wysokość wyrządzonej Państwu szkody, względnie szkody, jaka groziła (uszczuplona względnie narażona na uszczuplenie opłata lub cena przedmiotu monopolowego), obok tego zaś uwzględnia się stopień gorliwości i energii, z jaką odnośna osoba przyczyniła się do wykrycia przestępstwa, zwłaszcza zaś poniesione trudy lub narażenie się na niebezpieczeństwo utraty zdrowia lub życia.

§ 9. W wypadkach, w których zachodzi możliwość dokładnego lub przybliżonego obliczenia szkody Skarbu Państwa, dochodzić może nagroda do pięćdziesiąt (50) % tej szkody. Przepis ten stosuje się również do przestępstw, polegających na naruszeniu zakazu przywozu, wywozu lub przewozu towarów, jeśli od podlegającego zakazowi przedmiotu ustanowione jest cło (przywozowe, wywozowe lub przewozowe) albo inna opłata.

§ 10. Jeśli przestępstwo polega na naruszeniu samego tylko zakazu przywozu, wywozu lub przewozu, albo też chodzi o przestępstwo, co do którego oznaczenie szkody Skarbu Państwa jest niemożliwe, dosięgać może nagroda za wykrycie tajnej gorzelnii do pięćset (500) złotych, za wykrycie innych przekroczeń do dwustu (200) złotych.

§ 11. Jeśli w danej sprawie jest więcej osób, mogących rościć sobie pretensję do nagrody, wyznacza się najpierw ogólną kwotę nagród, a potem dzieli się tę kwotę między te osoby stosownie do stopnia ich zasługi, a więc nie można np. przyznać każdej z tych osób rzeczono 50%, lecz te 50% między te osoby się dzieli.

§ 12. W sprawach o przestępstwa, podlegające ukaraniu według art. 45 — 56 ustawy karnej skarbowej, przyznawanie nagród porucza się dyrekcjom cel, we wszystkich innych sprawach — izbom skarbowym; obojętne jest przytem, czy rozstrzygnięcie sprawy należy do właściwości władz skarbowych, czy sądów (art. 136 i nast. ustawy karnej skarbowej). Przeciw decyzjom tym niema odwołania do Ministerstwa Skarbu.

§ 13. O ileby określona w § 11 suma nagród za jeden i ten sam wypadek wykrycia przestępstwa